

Калугеръ—тъ испълни заповѣдь—тъ, ала тѣй невѣщо, щото вмѣсто въ ножницѣ—тъ покрай неѣкъ пусти мечя, испусти го изъ—рѣжѣ, та съ звѣканіе паднѣ на черковныа камененъ одѣръ. Ясень пристѣпи и съ върха на своя мечь джаснѣ противнишкыа мечь на странѣ.

— Сега си безъ оржіе, кавалеру Георгіе, рѣче Ясень съ подсмыхливъ гласъ.

Клетый кавалеръ като че ли ся смали, отпаднѣ, обори главѣ и приличаше на отца Аганіа, пониженъ и побоженъ, а жераво—то перо, кое—то му ся выяше на главѣ—тъ, приличаше, като да не е приготвено за выть калпакъ, нѣ за камилавкѣ, а исподъ шпанюлскыа плащъ, като че ли ся не видеше вече тунника, нѣ мантия. Той спусти рѣцѣ, наведе главѣ ихвати да ся измыча камъ зида.

Ясень отиде камъ него и рѣче:

— Ала азъ не щѣ.....

Въ тоя часъ бързо, въ единъ мыгъ, докопа калугера за рѣжѣ, въ коѣж—то ся льснѣ късь, угладенъ острѣ ножь. Калугеръ—тъ отъ бързинѣ прѣобрази ся на свѣткавицѣ. Очи—ти му пламнѣхѣ отъ ярость, лице—то му заприличя на сатанинско, а когато му паднѣ рѣка—та въ твърдѣ—тъ Ясеневѣ шпѣнѣ, ярость—та въ очи—ты му ся угаси, лице—то му потъмня.

— А! рѣче Ясень, чврсто държащъ противника. Знаѣ азъ съ кого имамъ работѣ. Знаѣ тя, какъ бодешъ съ иглы очи ты на чудотвореца!

При тѣя думы калугеръ—тъ помръзнѣ.

— Знаѣ продлѣжи Ясень, какво за да пробіешъ на живѣ человекъ грѣды—ты съ ножь, това за тебе е играчка. Азъ ся мѣрихъ съ тебе грѣды съ грѣды; гледахъ тя и само ся пазяхъ отъ тебе. Ала не щяхъ да употрѣбѣ свое—то над—